

Întrebările preliminare

- 1) Dispoziția de la articolul 90 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE ⁽¹⁾ privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată permite, în cazul rezilierii unui contract de leasing financiar, reducerea bazei de impozitare și restituirea TVA-ului *stabilit printr-o decizie de impunere rectificativă cu forță executorie* asupra unei baze de impozitare constând din suma ratelor de leasing lunare aferente întregii perioade contractuale?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: care dintre cazurile menționate la articolul 90 alineatul (1) din directivă poate fi invocat de locator față de statul membru, la rezilierea contractului de leasing ca urmare a neplății parțiale a ratelor de leasing datorate, pentru a obține reducerea bazei de impozitare a TVA-ului cu quantumul ratelor datorate, dar neplătite pe perioada de la încetarea plății și până la data rezilierii contractului, dacă rezilierea nu este retroactivă, fapt confirmat chiar printr-o clauză a contractului?
- 3) Interpretarea articolului 90 alineatul (2) din Directiva privind TVA permite să se deducă, într-un caz precum cel de față, existența unei derogări de la articolului 90 alineatul (1) din Directiva privind TVA?
- 4) Interpretarea articolului 90 alineatul (1) din Directiva privind TVA permite să se considere că noțiunea de refuz, utilizată în dispoziție, include cazul în care, în cadrul unui contract de leasing financiar cu transfer obligatoriu al dreptului de proprietate, locatorul nu mai poate solicita locatarului plata ratelor de leasing, întrucât a reziliat contractul de leasing ca urmare a neexecutării contractului de către locatar, *însă în condițiile în care conform contractului are dreptul la o despăgubire egală cu valoarea totală a ratelor de leasing neplătite, care ar urma să devină scadente până la expirarea perioadei de leasing?*

⁽¹⁾ Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Conseil d'État (Franța) la 12 aprilie 2018 – Syndicat des cadres de la sécurité intérieure/Premier ministre, Ministre d'État, Ministre de l'Intérieur, Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Cauza C-254/18)

(2018/C 211/21)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din procedura principală

Reclamant: Syndicat des cadres de la sécurité intérieure

Pârâți: Premier ministre, Ministre d'État, Ministre de l'Intérieur, Ministre de l'Action et des Comptes publics

Întrebările preliminare

- 1) Dispozițiile articolelor 6 și 16 din Directiva 2003/88/CE din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru ⁽¹⁾ trebuie interpretate în sensul că impun o perioadă de referință definită pe o bază variabilă sau în sensul că lasă statelor membre posibilitatea de a-i conferi un caracter variabil sau fix?

- 2) În ipoteza în care aceste dispoziții ar trebui interpretate în sensul că impun o perioadă de referință variabilă, posibilitatea prevăzută la articolul 17 de a deroga de la litera (b) a articolului 16 ar putea să privească nu numai durata perioadei de referință, ci și caracterul său variabil?

⁽¹⁾ Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO 2003, L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Conseil d'État (Franța) la 19 aprilie 2018 – UPM France /
Premier ministre, Ministre de l'Action et des Comptes publics**

(Cauza C-270/18)

(2018/C 211/22)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din procedura principală

Reclamantă: UPM France

Pârâți: Premier ministre, Ministre de l'Action et des Comptes publics

Întrebările preliminare

- 1) Dispozițiile articolului 21 alineatul (5) al treilea paragraf din directivă ⁽¹⁾ trebuie interpretate în sensul că scutirea pe care statele membre o pot acorda micilor producători de electricitate, cu condiția impozitării produselor energetice utilizate pentru producerea acestei electricități, poate rezulta dintr-o situație, precum cea descrisă la punctul 7 din prezenta decizie pentru perioada anterioară datei de 1 ianuarie 2011, în care Franța, astfel cum îi permitea directiva, nu instituisese încă impozitul intern pe consumul final de electricitate nici, în consecință, scutirea de acest impozit în favoarea micilor producători?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, cum trebuie coroborate dispozițiile articolului 14 alineatul (1) litera (a) din directivă cu cele ale articolului 21 alineatul (5) al treilea paragraf pentru micii producători care consumă electricitatea pe care o produc în scopul desfășurării activității lor? În special, acestea implică o impozitare minimă rezultată fie din impozitarea electricității produse cu scutirea gazelor naturale utilizate, fie din scutirea de impozitul pe producția de electricitate, statul fiind obligat în acest caz să impoziteze gazele naturale utilizate?

⁽¹⁾ Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității (JO L 283, p. 51, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 98).